

PRIN CREDINȚĂ DOBÂNDIM TOTUL

Relația omului cu Dumnezeu începe numai prin credință. Numai prin credință se respectă cel mai mare dar al omului, ca purtător al chipului lui Dumnezeu, și anume: libertatea. Credința trebuie să respecte libertatea, adică să-i lase omului șansa de a accepta sau de a refuza. Simpla cunoaștere obligă voința omului de a recunoaște tot ceea ce privește existența lui și a universului. Orice om știe și vede un soare pe cer. Toți cunoaștem aceasta și suntem, într-o anumită formă, obligați să recunoaștem aceasta. Sau, altfel spus, nimeni nu poate să nege existența soarelui, ceea ce înseamnă că libertatea refuzului dispare. Dumnezeu, însă, are o existență mai evidentă decât cea a soarelui. Adică ar trebui să-L recunoaștem pe Dumnezeu cu o rapiditate și cu o ușurință mai mare decât recunoașterea existenței soarelui. Dar Dumnezeu nu vrea să ne constrângă, nu vrea să lezeze darul libertății cu care ne-a înzestrat la creație, de aceea ne-a lăsat libertatea deplină să acceptăm sau nu existența Lui. În această libertate a credinței, Dumnezeu vede cu adevărat fidelitatea noastră. Postul și rugăciunea reprezintă un mod de viață cu Hristos,

sunt cele două brațe cu care vrem să-L îmbrățișăm pe Mântuitorul. „A putea”, prin credință, duce la „a avea” totul. La nivel uman, în lumea căzută în păcat, atingerea credinței desăvârșite presupune multă putere, efort duhovnicesc și multă jertfă. Credința nu se naște de la sine și nici în mod comod, ci cu multă osteneală și multă nevoiță. Iar când puterea noastră se întâlnește cu credința în Dumnezeu, atunci se coboară puterea lui

Dumnezeu în viața noastră. Și avem nevoie de puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu este armonie deplină. Aceasta este expresia atotputerniciei lui Dumnezeu. Dumnezeu a vrut să-l creeze pe om, dar nu a vrut să-l ridice din păcat cu forța, ci numai prin jertfa Fiului Său, asumată prin credință. Omul este o „creație” cu suflet, înzestrată cu puterea de a crede, în totală libertate, în Cel ce l-a creat. La această credință puternică, logică și teologică ne cheamă Sfânta Evanghelie. Credința este una dintre virtuțile teologice alături de nădejde și dragoste. Atunci când toate aceste trei se împletesc armonios în omul credincios, îl înalță și-l situează pe treapta cea mai înaltă a vieții spirituale, desăvârșirea. Una fără cealaltă nu duce la nimic, se susțin și se completează una pe cealaltă, fiecare fiind temelie celeilalte, astfel lucrând mântuirea. Credința naște nădejdea și aprinde dragostea; nădejdea le înaripează pe amândouă, iar dragostea ruptă din Dumnezeu le umple de har. Pentru a le dobândi, omul se smerește și smerit gândește lucrarea lor. În scara Sfântul Ioan Scărarul, ultima treaptă este cea a credinței. Treaptă pe care, dacă ne nevoim să o urcăm, cu toate puterile noastre, putem dobândi totul, adică viața cea veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Amin.

FOLOSUL DUHOVNICESC AL POSTULUI

Prin postul cel de patruzeci de zile, Mântuitorul a biruit ispitele diavolului din pustie (Matei 4, 1-11). Cu rugăciune și cu post, Ana proorocița a născut pe Samuel, fiind steapă mai înainte (1 Regi 1, 11). Cu rugăciune și cu post aspru a petrecut toată viața Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul pentru care a fost mărturisit de Însuși Mântuitorul drept cel mai mare om născut din femeie (Matei 11). Cu rugăciune și cu post s-au întărit Sfinții Apostoli în osteneala propovăduirii Sfintei Evanghelii (2 Corinteni 6, 4-5; 11, 27). Cu rugăciune și cu post se izgonesc diavolii din oameni (Matei 17, 19-21). Prin rugăciune și post, sfinții lui Dumnezeu au făcut minuni mari și multe, atât în Legea Veche, cât și în Legea Harului, cum citim în Sfânta Scriptură, în cărțile de cult și în viețile sfinților. Mulți creștini, nedând o prea mare importanță postului, îl țin fără tragere de inimă sau nu îl țin deloc. Postul are grijă și de sănătatea trupului. Medicii de asemenea recomandă postirea, subliniind faptul că sănătatea este menținută prin cumpătare de la mâncare, pe când lăcomia duce la tot felul de boli care distrug trupul. Așadar, să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe disfuncționalități trupești și sufletești. Postul trebuie primit cu mare bucurie, nu cu frică și părere de rău, căci nu este înfricoșător pentru noi, ci pentru diavoli. În cazul demonizațiilor, mult poate face postul mai ales când este însoțit de rugăciune. De aceea, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a spus după vindecarea copilului lunatic: „Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21). Așadar, dat fiind faptul că postul îi alungă departe pe vrăjmașii mântuirii noastre, trebuie să îl iubim, nu să ne temem de el. Trebuie mai degrabă să ne temem de mâncarea multă, mai ales atunci când este însoțită de beție, pentru că ea ne supune patimilor, în vreme ce postul ne scapă de patimi și ne dăruiește libertatea fiilor lui Dumnezeu. Iar când postim, nu ajunge să ne abținem de la diferite mâncăruri, ci trebuie să postim și sufletește. Există primejdia ca ținând posturile rânduite de Biserică să nu avem nici un folos. Din ce cauză? Pentru că ne ținem departe de mâncăruri, dar nu ne ținem departe de păcat; nu mâncăm carne, dar mâncăm sufletele celor de lângă noi; nu ne îmbătăm cu vin, dar ne îmbătăm cu poftă trupești; petrecem ziua în post, dar ne uităm la lucruri rușinoase seara. În felul acesta pierdem folosul postului. De aceea, postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de luptă duhovnicescă. Numai astfel vom aduce jertfă bine-plăcută Domnului și vom avea mult folos. Nu-i nici o vinovăție să mănânci, însă ceea ce strică este pofta nesățioasă, îmbuibarea peste măsură, umflarea stomacului până la refuz. Datorită firii noastre omenești trândave și atrasă fiind mai ales spre moleșală și delăsare, Stăpânul nostru Cel plin de bunătate a rânduit pentru noi leacul postului pentru a ne dezlipi de lucrurile acestei lumi, să ne încredințăm celor sufletești în toată vremea și în tot ceasul.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Întrebare: Cine a așezat postul ca trebuință pentru mântuire?

Răspuns: Domnul nostru Iisus Hristos, prin pilda Sa (Matei 4, 2) și prin învățătura Sa (Matei 6, 16; 17, 21).

Întrebare: Care este scopul postului?

Răspuns: Curățirea trupului, întărirea voinței și înălțarea sufletului deasupra trupului. Mai presus de toate, preamărirea lui Dumnezeu și cinstirea sfinților Lui.

Întrebare: În ce constă postul?

Răspuns: 1. înfrânare de la anumite mâncăruri,
2. înfrânare de la gânduri, dorințe și fapte rele,
3. înmulțirea rugăciunii, a milosteniei, precum și lucrarea stăruitoare a tuturor virtuților creștine.

Întrebare: Cum se împart posturile?

Răspuns: Posturi de o zi și posturi de mai multe zile.

Întrebare: Care sunt posturile de mai multe zile?

Răspuns: Există patru posturi de mai multe zile, cu o durată diferită: Postul Crăciunului, care durează șase săptămâni; Postul Paștelui, care durează șapte săptămâni; Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, cu durată schimbătoare; Postul Adormirii Maicii Domnului, care durează două săptămâni. Datele tuturor acestor posturi de mai multe zile sunt însemnate în calendarul ortodox.

Întrebare: Care sunt posturile de o zi?

Răspuns: Fiecare miercuri și vineri din cursul anului, în afară de săptămâna Crăciunului, săptămâna de după duminica Vameșului și a Fariseului, înainte de Postul Mare, săptămâna Patimilor și săptămâna Pogorării Sfântului Duh. Alte zile de post mai sunt: Ajunul Botezului Domnului, Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul și Înălțarea Sfintei Cruci.

Întrebare: De ce postim?

Răspuns: Astăzi, nu numai Biserica impune postul, ci și medicii recomandă uneori celor bolnavi regim dietetic. Nutriționiștii și esteticienii impun postul pentru recăștigarea sănătății și frumuseții trupului. Unii postesc, cum se spune, ca „să-și păstreze linia”. Desigur, și acest aspect de igienă sau aspect medical este important, dar postul creștin nu se reduce la aceasta, ci are o semnificație mult mai profundă. Ajungem, astfel, la problema libertății spirituale care ne face mai iubitori de Dumnezeu și de semenii. Cu cât omul poate iubi mai mult pe Dumnezeu și pe semenii, cu atât este mai liber, cu cât iubește mai puțin pe Dumnezeu și pe semenii, cu atât este mai înrobii. Iată perspectiva din care se privește postul. Postul este nu numai material, ci și spiritual, adică postul ochilor, al gurii, al inimii. Lasă să postească nu numai gura ta, ci și ochii tăi, și urechile tale, și picioarele tale, și mâinile tale, și toate membrele corpului tău. Ochii postesc când nu privești cu patimă la lucruri și la persoane. Mâinile postesc când ești curat și lipsit de lăcomie. Așadar, nu este vorba doar de a ne înfrâna de la carne, a schimba felul de mâncare, ci a ne schimba și comportamentul. Schimbarea hranei, a felului de a mânca trebuie să antreneze și schimbarea atitudinilor noastre. Sfântul Ioan Gură de Aur a spus: „Cel ce postește și nu face milostenie postește ca să se îmbogățească”, cum am zice noi, adună provizii. Rugăciunea primește aripi către cer dacă este însoțită de post și de milostenie. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Martți 5 aprilie	14:00	Spovedanie
Miercuri 6 aprilie	08:00 16:00	Sfânta Liturghie a Darurilor Denia Canonului Sf. Andrei Criteanul
Vineri 8 aprilie	14:00 16:00	Spovedanie Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 9 aprilie	07:00 14:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Spovedanie
Duminică 10 aprilie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Sfatul lupilor

Odată lupii au ținut sfat mare despre cum să atace pe vrăjmașii lor, pe câini. Spre acest scop au ales dintre ei un lup spion, care să meargă printre câini și să aducă știri cât de tari sunt vrăjmașii lor. Când s-a întors lupul spion din misiunea sa, toată gloata lupilor aștepta cu gura căscată ce le va spune trimisul lor. În atenția încordată a tuturor lupilor, cel întors grăi astfel: „Fraților! Am umblat cu bine pe unde m-ați trimis. Nu vă temeți! Vrăjmașii noștri câinii, nici pe departe nu sunt așa de tari cum credeam noi. Este adevărat; pe unde am umblat, am văzut mulțime mare de câini, dar am băgat de seamă că din câinii aceștia numai cei ce stau legați sunt pentru noi primejdioși. Apoi am băgat de seamă că între câini sunt o mulțime de soiuri; nici nu le-am putut însemna pe toate, dar cele mai multe soiuri sunt câini de cei care mai mult latră decât mușcă. A treia, vă spun un lucru de o bucurie și mai mare. Am băgat de seamă cum câinii se înșfăcau și se mușcau mai mult unii pe alții decât să umble după lupi. Ei se urăsc unul pe altul din toată inima și ori de câte ori pot se mușcă unii pe alții. Ei își ascultă parcă dinții mai mult unii contra altora, decât contra noastră”. Astfel grăi trimisul lupilor, iar gloata fericită a strigat cu bucurie: „Trăiască!”.

Și-a uitat copilul în foc

Într-un sat bântuit de foc, s-a întâmplat că o femeie și-a tot și-a avea prin casă, iar copilul din leagăn l-a uitat în casa ce ardea. S-a grăbit să-și scoată mai întâi banii, hainele, vasele și altele, dar copilul și l-a uitat și pe când și-a adus aminte de el era prea târziu. Întocmai așa fac cei mai mulți creștini și cu sufletul lor. Tot aleargă omul în sus și în jos, se agită, tot strâng, dar sufletul și-l uită și îl lasă în focul păcatelor și a pieirii veșnice. Cei mai mulți numai pe patul de moarte se trezesc că și-au uitat sufletul, dar atunci este prea târziu.

Învăță să fii mulțumitor!

O tânără dorea să se angajeze la o firmă. Când a citit o întrebare pe formularul de cerere, i s-au înmuiat picioarele. Întrebarea era: „Posești aptitudini de conducător?”. Fiind o fată sinceră, ea a scris „nu” și a predate formularul cu o inimă neîncrezătoare. Spre surprinderea ei, a primit o scrisoare de la conducerea firmei: „Citind cererile de angajare am constatat că 1452 de solicitanți sunt buni de conducători. Am acceptat cererea dumneavoastră, pentru că este a unei singure persoane care vrea să se subordoneze”. Trăim zile în care cu ușurință găsești oameni dispuși să fie „bucătarul-șef”, dar sunt puțini gata să spele farfuriile. Întotdeauna se găsesc multe femei care doresc să participe la un concurs de frumusețe și să fie alese chiar „miss”, dar puține vor fi de acord să măture tribuna. Întreprinderile nu au dus niciodată lipsă de oameni care doreau să fie tâmplari-șefi, dar se găseau cu greu oameni care să scoată cuiele sau să lucreze ceva util.

Cine vrea să fie mare, trebuie să fie cel mai mic.